

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. T. L.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2003, č. j. OAM-3123/VL-20-C10-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 16 Az 6/2007 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2003, č. j. OAM-3123/VL-20-C10-2003, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 25. 1. 2005, č. j. 14 Az 394/2003 - 27. Tento rozsudek však k žalobcově kasační stížnosti zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2007, č. j. 1 Azs 191/2005 - 61, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud následně žalobu opět zamítl, a to rozsudkem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 16 Az 6/2007 - 33.

I tento rozsudek žalobce (dále též stěžovatel) napadl kasační stížností. Uvedl, že v době podání žaloby byl svobodný, s partnerkou H. N. T. však očekával narození dítěte. Dne 15. 12. 2003 se jim narodila dcera, s partnerkou uzavřel sňatek dne 14. 5. 2004. Obě mají v České republice trvalý pobyt. V průběhu správního řízení měla být jeho těhotná partnerka účastnicí řízení dle § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (ve znění

účinném do 31. 12. 2005). V řízení před soudem, kdy již byla manželkou žalobce, pak měla být osobou zúčastněnou na řízení dle § 34 s. ř. s. Žalobcovu situaci lze analogicky posuzovat dle § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu. Rodinní příslušníci žadatele o azyl (žalobce) mají v České republice trvalý pobyt, mělo by tedy být odůvodněno, proč je rodina rozdělována, respektive by toto ustanovení mělo být využito ke sloučení žalobcovy rodiny. Při nemožnosti aplikace § 13 zákona o azylu byly uvedené okolnosti podstatné pro posouzení podmínek udělení humanitárního azylu. Stát je dle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 16 povinen respektovat rodinný život. V řízení tak měl být zkoumán dopad vycestování žalobce z republiky na jeho rodinu. V této souvislosti měl být soudem proveden důkaz výsledkem žalobcovy manželky, neboť šlo o důkaz závažný a nezbytný k prokázání osobních a rodinných poměrů žalobce, které jsou důvody zřetele hodnými dle § 14 zákona o azylu. Neprovedením tohoto důkazu tak nebyly náležitě zjištěny všechny skutkové okolnosti.

Při posuzování splnění podmínek humanitárního azylu mělo být přihlédnuto i k velmi dlouhé době žalobcova pobytu v České republice (od roku 1986), kdy za tuto dobu se žalobce výrazně společensky integroval, včetně převzetí kapitalistického tržního způsobu smýšlení, a dále též ke skutečnosti, že v zemi původu žalobce je na děti narozené mimo manželství pohlíženo s opovržením. Žalobce ztratil ve vlasti všechny kontakty včetně rodinných vazeb, návratem do Vietnamu by nejen žalobce, ale i jeho manželka a dítě utrpěli nepředstavitelnou duševní újmu. Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu je pro žalobce i jeho rodinu nepřiměřeně tvrdé a nerespektující zásady humanity, v této těžko řešitelné situaci mu měl být udělen humanitární azyl. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K samotným důvodům kasační stížnosti se podává, že Nejvyšší správní soud se již ve skutkově obdobných případech vyjádřil k subsumpci nyní žalobcem tvrzených okolností (dlouhodobost pobytu v České republice, partnerka s dítětem, ztráta veškerých vazeb v zemi původu) pod § 14 zákona o azylu tak, že se sice jedná o důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravující udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, všechny na www.nssoud.cz).

K aplikačnímu dosahu § 14 zákona o azylu lze též odkázat na rozsudek 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz.

Žalobce dále namítl neprovedení důkazu výsledkem jeho manželky soudem. Krajský soud sice tento důkaz skutečně neprovedl, tento svůj postup podle § 52 s. ř. s. však dostatečně odůvodnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS).

Námitku poukazující na možnost analogické aplikace § 13 zákona o azylu žalobce v řízení před krajským soudem včas neuplatnil, ač tak učinit mohl, jako taková je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec lze k této otázce poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, v němž kasační soud uvedl, že aplikace dotčeného ustanovení „*by byla možná jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem stěžovatele*“ (obdobně též rozsudek ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 70/2003 - 59, oba na www.nssoud.cz).

Ze stejných důvodů (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) je nepřipustná též námitka porušení § 14 odst. 1 správního řádu tím, že těhotná partnerka žalobce nebyla účastnicí správního řízení.

Co se týče jejího postavení před soudem coby osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s., je nutno odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Azs 155/2004 - 47, www.nssoud.cz, podle něhož rodinný příslušník žadatele o azyl není rozhodnutím správního orgánu o žádosti tohoto žadatele na svých právech či povinnostech přímo dotčen a chybí tak materiální stránka jeho účastenství na řízení před soudem dle § 34 s. ř. s.

Pokud žalobce v kasační stížnosti tvrdil, že na děti narozené mimo manželství je ve Vietnamu pohlíženo s opovržením, pak jde o tvrzení, které ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nové, které stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Lze dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu